

Aktivita BIS po nástupu ČSSD (1998 – 2001)

Smysluplné zpravodajské aktivity nahrazeny zájmy ČSSD

Počátkem roku 2000, kdy jsme skutečně intenzivně pátrali po iniciátorech extremismu a terorismu a jejich napojení na občany Iráku, irácké zastupitelství, tak byly akce přerušeny a to například tak, že jsme museli začít se zajímat o vydávání knihy o Kavanovi – KATO.

Dostali jsme rozkaz skupovat knihu o Kavanovi (květen 2000)

Někdy v květnu 2000, tuším, že to bylo, když kandidoval Jan Kavan do senátu za obvod Olomoucku, tak zazvonil telefon. Ředitel tam tehdy nebyl. Řešil nějakou záležitost mimo budovu BIS. Já jsem ten telefon vzal. Ozval se tam hlas, kancelář ředitele BIS a bylo mně striktně řečeno, že se mám... Zda-li už děláme na té knize. Já jsem nechápal, o co jde. Já jsem říkal: „Prosím Vás, já nevím, na které knize děláme.“

„Tak přejděte do krypta.“

To je takový telefon na speciální kartu. Přejdete do kryptohovoru, takže nikdo nemůže odposlouchávat ten telefon. Je to po úplně jiné linii, služební linii, jako kryptotelefon. Já jsem věděl, že ta karta je někde u ředitele v trezoru a že se s tím musí nějak složitě manipulovat, tak jsem řekl, že momentálně tady není ředitel a že já bych to nechal na něm, až přijde, ať si to udělá. Ten dotyčný naláhal. Myslím, že to byl Jíra, současný generál BIS nebo Jiří Lang, nynější ředitel BIS. Nejsm to schopen dokázat, kdo to byl. Oni mi dávali striktní rozkazy, že musíme okamžitě začít pracovat na té knize. Musíme zjistit počet výtisků, kdy to bude vydáno, kdo to vytiskl a jak to bude v prodeji, skoupit co největší množství výtisků. Ať na tom hned děláme. Ať všechno přeručíme. Já jsem to považoval za úplnou ... Za obludnou kombinaci a velmi podezřelou akci. Věděl jsem, že to je nezákonné, co po mně chtějí, a říkal jsem, ať si toto ředitel vyřídí sám. Já jsem nepodnikl nic. Přišel ředitel.

Řekl jsem: „Petře, takovýto hovor tady byl.“

On říkal: „To snad nemyslíš vážně!“

Já jsem odpověděl: „Myslím to vážně.“

Samozřejmě zavolali znovu. Mluvili s ředitelem.

Ředitel potom přišel se skleslým výrazem a řekl: „Vlád’o, vezmi si kolegu, pojd’te tam do té Votobie, kniha se jmenuje *Kato*, tady máš peníze. Vezměte si je a skupujte ty knížky.“

Já jsem říkal: „Petře, to snad nemyslíš vážně. Podívej se, na čem dělám. Teďka jsem dělal na kontaktu Ludvíka Zifčáka a jeho lidí se zástupci Iráku, kdy se měli

setkat a mělo tam dojít k předání peněz na protiamerické aktivity. Pro Nové Bruntálsko.“

On říká: „Nedá se nic dělat. To je rozkaz. Uvědom si, že jsme jaksi vojenská organizace a prosím tě, běž, aspoň se tam nějak tak pomotej. Já vím, že to je hrozné, ale udělej to.“

Tak jsme kupovali knížky

Já jsem byl dost rozčilený, nejráději bych roztrhal všechny papíry, co jsem měl na stole. Že se na to můžu vybodnout. Jel jsem autem. Jel jsem tam. Koupil jsem několik knížek. Prodavačka na mě hleděla, proč to kupuji. Já už jsem byl tenkrát poměrně známý člověk. A dovezl jsem je. Potom mě poslali znovu, že musím jet zase. To jsem se už dozvěděl, že tam jsou lidé z analytiky, že už tam jezdí můj kolega František Dostálek. Ten už dokonce pronikl do té tiskárny, protože tam měl známého. To jsem věděl, že už to není sranda. Že se ty knížky musí svázat do Prahy. Tak to bylo něco na mě. Tak já jsem to kritizoval i v telefonních hovorech. To už jsem byl ale odposloucháván.

Byl jsem si vědom, že tady BIS provádí pěkné svinstvo. Potom mně volali, Michal Šverdlík, zeptal se mě na to, co se jako děje.

NH: Kdo je Michal Šverdlík?

Novinář z Mladé Fronty. Jak se to dozvěděl, nevím, ale už v tom obchodě jsem byl středem pozornosti.

Já jsem se toho případu zbavil tím, že když jsem tam šel potřeť skupovat ty knihy, tak jsem zaparkoval služební automobil na místě, které není vhodné k parkování. Nedal jsem si tam výjimku, jak jsem měl. Já jsem jinak mohl mít výjimku všude zaparkovat. Když jsem přišel zpátky, tak mně tam městská policie chtěla nasadit už botičku. Už ten vercajk měli a teď viděli, jak jdu s těmi knihami. Tady ten jeden mě znal, tak se mě ptal, patřil k mým informátorům, říkal: „Láďo, co tady chodíš s knížkama? To je tvoje auto?“

Povídám: „Jasně.“

„Tak proč sis tam nedal výjimku?“

A já povídám: „No, tak nedal.“

Tak to stáhli, že mně tu botičku tam nedají, protože věděli, že jsem pracovník BIS. Já jsem odjel. Přišel jsem. Udělal jsem z té nastalé situace kravál, že jsem prozrazen. Že už na tom nemůžu dělat a tím jsem se toho zbavil. Nicméně ředitel musel potom sólo jet s dalším pracovníkem do Prahy a ty knihy zase vozit do Prahy, jak je postupně ti pracovníci BIS skupovali a zjišťovali, kde se to všude prodává.

NH: Jak dlouho trvala akce Kato?

Náhledová verze. Prosím, nešířit.